

РЕШЕНИЕ

№ 3358

гр. София, 17.05.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 67
състав, в публично заседание на 22.04.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николина Янчева

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **363** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46а, ал. 1 във вр. с чл. 44, ал. 8 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Р. Х. Д., ЛНЧ [ЕГН], бажд 23984, от К. против заповед рег. № 5364з-1956/28.12.2018 г. на директора на Дирекция "Миграция" в МВР, с която е продължено принудителното настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ).

Жалбоподателят поддържа, че заповедта е незаконосъобразна поради нарушаване на материалния закон и целта на закона.

Жалбоподателят, редовно призован, се явява в открито съдебно заседание. Представява се от адв. И., назначена с определение № 547 / 18.01.2019 г. за осъществяване на процесуално представителство на жалбоподателя по реда на Закона за правната помощ. Адв. И. поддържа жалбата. Не претендира присъждане на разноски.

Ответникът – директор на Дирекция "Миграция" в МВР, чрез пълномощника си юрисконсулт Ч., оспорва жалбата в открито съдебно заседание. Не претендира присъждане на разноски.

Софийска градска прокуратура не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата

основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед рег. № ОЧ-322 / 03.06.2016 г. на зам.-началника на ГПУ Е. спрямо Р. Х. Д., [дата на раждане] , е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Принудително отвеждане до границата на Р. България“. С оглед наложената му ПАМ и като е преценил, че е необходимо да бъде създадена организация за пътуване до страната на произход, директорът на дирекция „Миграция“ на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 ЗЧРБ е издал заповед № 5364з-841 от 22.06.2018 г. за настаняване на чужденеца в СДВНЧ-С. за срок до отпадане на пречките за изпълнението на ПАМ и организиране извеждането на чужденеца от Република България, но за не повече от шест месеца.

Видно от приемо-предавателен протокол рег № 5364з-11148 от 28.06.2018 г. заповед № 5364з-841 от 22.06.2018 г. е изпълнена и на 28.06.2018 г. чужденецът е настанен в СДВНЧ-С..

Представени са многобройни писмени доказателства, от които се установяват предприетите от компетентните органи действия по изпълнение на наложената ПАМ. Като част от административната преписка е приета докладна записка рег. № 5364р-21689/04.12.2018 г. на полицейски инспектор в сектор ИПАМТ при отдел „ПНМ“-ДМ до началника на отдел ПНМ, в която са обобщени фактите, свързани с правния статут на жалбоподателя и предприетите мерки по изпълнение на наложената ПАМ. Отбелязано е, че Д. е изразил намерение за доброволно завръщане в страната на произход, като е попълнил декларация за доброволно завръщане, но поради липса на документ за самоличност посолствата на К. в М. и в А. не могат да съдействат за издаване на документ за обратно връщане.

Видно от копие от вербална нота от 04.09.2018 г. на посолството на К. в националната база данни на изготвените паспорти отсъстват сведения за лични данни и изготвени национални паспорти на гражданин на К. с имена Р. Х. Д..

От приети по делото писмени доказателства се установява, че жалбоподателят, представил се като Р. Х. Д., [дата на раждане] от К. е с имена Р. Ю. Х., роден на същата дата - 26.04.1983 г. от К.. От писмо рег. № А-36831 / 14.12.2018 г. на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ се установява, че същото лице е обявено за международно издирване с червен бюлетин на И. А. с мярка за арест и екстрадиция за участие в терористична дейност. Според информация на турските власти същото лице се намира в СДВНЧ Б..

От писмо № 789/14.06.2018 г. на началника на затвора [населено място] се установява, че лице на име Р. Ю. Х., родено на 26.04.1983 г., от К. е осъдено и е изтърпявало присъда лишаване от свобода по н.о.х.д. № 244/2017 г. на РС Русе за престъпление по чл. 279, ал. 1 НК и по н.о.х.д. № 766/2017 г. на РС Силистра за престъпление по чл. 279, ал. 2 НК.

По повод постъпила молба от 23.11.2018 г. от М. С. – българска гражданка, за предоставяне на жилище и средства за издръжка на Д., е извършена проверка на адреса и е постановен отказ за настаняване на жалбоподателя на външен адрес предвид обстоятелството, че същият е извършил престъпление на територията на Република България, което е предпоставка за укриване или осуетяване на връщането му в страната на произход.

С предложение рег. № 5364р-23322 от 28.12.2018 г. на началник отдел ПНМ-ДМ, МВР до директора на Дирекция "Миграция" в МВР са описани хронологично предприетите мерки по изпълнение на наложената ПАМ. Обсъдена е невъзможността спрямо лицето да бъдат приложени алтернативите на предвидените в чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗЧРБ мерки, както и съществуването на реална възможност гражданинът на К. да бъде изведен от територията на страната.

Възприемайки съображенията, обективирани в предложение рег. № 5364р-23322 от 28.12.2018 г., директорът на Дирекция "Миграция" в МВР е постановил оспорената в настоящото производство заповед рег. № 5364з-1956/28.12.2018 г., с която на основание чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ е продължено настаняването на Р. Х. Д., ЛНЧ [ЕГН] в СДВНЧ-С. за срок до отпадане на обстоятелствата по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ и при изключенията на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ, за срок от шест месеца, считано от 28.12.2018 г., но не по-късно от 28.06.2019 г.

На 28.12.2018 г. жалбоподателят е запознат със заповед рег. № № 5364з-521 / 05.03.2019 г. на език, който владее, видно от удостоверителното му изявление в същия смисъл, обективирано върху акта.

От приемо-предавателен протокол рег. № 10545р-1220 / 17.01.2019 г. се установява, че на същата дата Д. е предаден в следствия арест Х. на основание постановление № 491 / 2019 г. на Върховна касационна прокуратура. От разпореждане № 6816/08.04.2019 г. на Върховна касационна прокуратура се установява, че с решение от 19.03.2019 г. на ОС Хасково по ч.н.д. № 130/2019 г. е допусната екстрадиция на киргизкия гражданин Р. Ю., [дата на раждане] в К., за Република Турция. Посочено е, че решението е влязло в сила на 04.04.2019 г. и предстои осъществяването на фактическото предаване на лицето на упълномощените служители на Република Турция. С оглед факта, че чуждият гражданин не разполага с валиден документ за пътуване, с който да бъде предаден, на основание чл. 26, ал. 3 З. е разпоредено да му бъде издадено временно удостоверение за напускане на Р България по реда на чл. 59, ал. 1, т. 9 ЗБЛД, което да послужи за осъществяването на фактическото предаване на лицето на съдебните власти на Република Турция. Видно от приложеното копие на първа страница от документа, такова временно удостоверение на жалбоподателя е издадено на 10.04.2019 г.

Към момента на приключване на устните състезания спрямо чужденеца не е налице висящо производство по ЗУБ, който факт съдът приема за установен, позовавайки се на писмо изх. № КП-786(1) от 08.04.2019 г. на ДАБ при МС.

Необсъдените доказателства съдът намира за неотнормими към предмета на спора.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективирания в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок.

Заповедта е издадена от компетентен в съответствие с нормата на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ орган - директорът на дирекция „Миграция“.

Спазена е формата по чл. 59, ал. 1 АПК със задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2, т. 1-8 АПК – посочени са релевантните по чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ обстоятелства,

съставляващи фактически основания за издаването ѝ – наличието на заповед, с която спрямо Д. е наложена принудителна административна мярка „Принудително отвеждане до границата на Р. България“ и забавяне при получаване на необходимите документи за връщане към датата на изтичане на разрешения срок на принудителното настаняване.

Съдебната практика по въпроса относно излагането на мотиви в друг документ, извън оспорения, е постоянна и започва с Тълкувателно решение № 16 / 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС. Прието е в Тълкувателното решение на ВС, че практиката мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт се прилага и не противоречи на закона. Изискването, което се поставя към органа-издател на акта, е да извърши позоваване на този предхождащ акта документ. С последното той го приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В оспорената заповед е цитирано предложение рег. № 5364р-23322 от 28.12.2018 г. и е направено изрично позоваване на него при формиране на извод за наличие на предпоставките по чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ. Поради това подробните мотиви на предложението рег. № 5364р-23322 от 28.12.2018 г., както и на всички други документи, към които това предложение препраща, следва да се считат като мотиви и на обжалваната заповед.

При постановяване на оспорената заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените и които биха могли да представляват самостоятелно основание за отмяна на акта.

Оспорената заповед е съответна и на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

От установените факти по делото е видно, че към датата на издаване на процесната заповед (28.12.2018 г.) Р. Х. Д. е гражданин на трета държава, пребиваващ незаконно на територията на страната. Към тази дата той не се намира в производство по закрила, поради което приложение намират Директива 2008/115 и чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 8, изр. 3, пр. 2 ЗЧРБ когато има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешения срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. Съгласно чл. 1 от Директива 2008/115 тя определя общите стандарти и процедури, които се прилагат в държавите членки по отношение на връщането на граждани на трети страни, които са в незаконен престой, поради което и с оглед на чл. 288 (3) от Договора за функциониране на Европейския съюз и принципите на директния ефект (решение от 5 февруари 1963, V. G. en L., EU: C: 1963:1.) и на върховенството на правото на Съюза (решение от 15 юни 1964, Costa v E., 6/64, EU: C: 1964:66), в т. ч. конкретно досежно чл. 15 от Директива 2008/115 решение от 28 април 2011, E. D., C-61/11 PPU, EU: C: 2011:268, точка 47, приложима е разпоредбата в редакцията на нормата на правото на Съюза.

С оглед на така приложимата нормативна уредба в хипотеза като настоящата, когато гражданин на трета страна, който пребивава незаконно на територията на страна, е настанен принудително в специален дом за временно настаняване на чужденци, основанията за продължаване на престоя са тези, посочени в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ и в чл. 15 (1) Директива 2008/115. Това значи, че по делото трябва да е доказано полагането

на разумни усилия от компетентния орган и забавяне забавяне при получаването на необходимата документация от трета страна.

Разпоредбата на чл. 15 (6) от Директива 2008/115 следва да бъде тълкувана с разпоредбата на чл. 15 (4) от Директива 2008/115, която изисква принудителното настаняване да бъде прекратено, когато не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или когато вече не съществуват условията на задържане по алинея 1.

Така действащата нормативна уредба на правото на Съюза и на националното право сочи, че законосъобразността на постановена по реда на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ заповед за продължаване на срока на принудителното настаняване е необходимо да е доказано, че по отношение чужденеца не е възможно прилагането на друга, по-лека принудителна мярка, че не е отпаднала опасността от укриване или избягване/възпрепятстване на подготовката на връщането или на процеса по извеждане, че все още съществува разумна възможност за извеждане, и че независимо от положените разумни усилия от компетентните власти, е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго поради липса на съдействие или забавяне при получаване на необходимата документация (решение от 5 юни 2014, М., EU: С: 2014:1320, С-146/14 PPU, точка 69).

От доказателствата по делото се установява, че по отношение на Д. не би могла да се приложи друга, по-лека принудителна мярка. Макар и да е заявена готовност от страна на български гражданин да осигури жилище и средства за издръжка на Д., тази мярка не е приложима спрямо жалбоподателя, предвид доказателствата за осъществени от него престъпления против реда на управление - по чл. чл. 279, ал. 1 НК и чл. 279, ал. 2 НК на територията на Република България – и двете престъпления са свързани с нарушаване на граничния режим, а второто – извършено в условията на повторност.

От събраните доказателствата се установява, че в периода след постановяване на предходната заповед за настаняването му в СДВНЧ, не са настъпили факти и обстоятелства, които да опровергават извода на административния орган за наличие на реална опасност от укриване на Д. при прекратяване на настаняването му. Налице е и забавяне при получаване на необходимите документи за изпълнение на наложената ПАМ. С оглед на това първоначалните изисквания за принудително настаняване не са отпаднали към датата на издаване на процесната заповед, поради което последната е законосъобразна.

Предвид изложеното жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК, този въпрос съдът не обсъжда.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Р. Х. Д., ЛНЧ [ЕГН], бажд 23984, от К. против заповед рег. № 5364з-1956/28.12.2018 г. на директора на Дирекция "Миграция" в МВР, с която е продължено принудителното настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци.

Решението подлежи на обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: